

CEDOC
FONS
A. VILADOT

ACCIÓ MONÀRQUICA CATALANA

Febrer, 1970

TOTALITARIS : ¿"BLAUS" O TECNÒCRATS?

Quan el grup comunament denominat "tecnòcrat", s'incorporà a les responsabilitats del Poder, aprofitant la necessitat urgent de posar remei a la crisi econòmica en què desembocà l'autarquia, ja opinàvem, amb contradicció amb el criteri aleshores força generalitzat, que les mesures de liberalització econòmica per elles soles, sense una liberalització política paral·lela i equivalent, no serien suficients per a treure el nostre país del totalitarisme.

Cap exemple millor, per a confirmar això i per a patentitzar amb claredat absoluta les seves greus conseqüències, que el que ocorregué amb la pretensió d'incorporar-nos al Mercat Comú Europeu, en la qual, de la petició formal de negociacions per a "una associació susceptible de llegar en su dia a la plena integració", curada el 9 de febrer de 1962, ens hem vist obligats a descendir a un modest i problemàtic Acord comercial preferencial, ara en curs de negociació angoixosa.

En el darrer reajustament ministerial, l'esmentat grup incrementà la seva participació en el Govern. Des d'aleshores, els seus portaveus més caracteritzats, tornen a la reiterada repetició del conegut "slogan" que la llibertat política vindrà com a conseqüència de l'econòmica, tractant així d'aconseguir un marge de crèdit de l'opinió pública. Però, què passa en realitat?:

a) Que l'economia roman, un any darrera l'altre, "congelada" o "controlada", sofrint les tensions d'una inflació creixent, causada, principalment, pel comportament del sector públic, que les Corts ni fiscalitzen ni controlen.

b) Que, mentrestant, l'evolució política es realitza en un sentit progressivament regressiu i en benefici de les tendències més tenses del Sistema.

Una mostra evident d'aquest fenomen, el recent Decret d'estructuració de la Guàrdia de Franco, a l'article primer del qual hom diu: "...integrada por miembros activos al servicio permanente de los Principios Fundamentales...", amb la qual cosa pràcticament, hom retorna, el 1970, a la divisió dels espanyols en dues categories: la dels afiliats o militants, ara anomenats "actius", i la dels passius, o sigui la resta dels espanyols, que no formen part de la Guàrdia de Franco ni de cap altre organisme del "Movimiento".

I el que és pitjor és que a aquesta "reinstal·lació" de les estructures del Partit Únic s'hi arriba - quan la societat espanyola les ha superades per complet - per la necessitat en què es veuen els "tecnòcrats" (la típica operació del "Caudillo") de negociar un "toquem i toquem" de lleialtats amb els homes del "Movimiento", per a ajudar-se mútuament en l'intent de continuar el "franquisme" a través de la Monarquia, que representa el Príncep.

És aquest el camí que pot conduir a la restauració de la llibertat a Espanya? Creiem que no. Com no ho és tampoc per a assolir l'evolució que necessàriament ha de presidir la Monarquia si cal que compleixi els objectius que el Comte de Barcelona, en la seva Nota del 19 de Juliol de 1969, en fer-se pública l'elecció unilateral del Príncep, definia com a essencials a la missió històrica de la Institució secular, en la seva qualitat de Cap de la Dinastia i fidel als seus deures com a hereu i successor del seu pare Alfons XIII.